

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

((Συνέχεια από το προηγούμενο))

- Δεν ξέρω. Πάω να δω, είπε ο Άλβέρτος. Βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε άθόρυβα.
- Ο Ζουλιέν άποκοιμήθηκε, είπε. "Εβαλα το σύρτη στην πόρτα.
- Πές μου ό,τι διηγήθηκαν οι Λουβέ, του είπε ο Σαλβαίρ.
- Δεν είπαν μεγάλα πράγματα. Μιλήσαμε για το Συρζέρ. Φάνηκαν ξαφνιασμένοι που με δέχτηκε και περισσότερο ακόμα που ξαναβγήκα από το σπίτι του.
- Είνε υπερβολικοί. Σίγουρα ο άνθρωπος δεν θάνε τόσο τρομερός.
- Στην αρχή αυτό σκεφτόμουν κι' εγώ. Μά όταν τον είδα, άλλαξα γνώμη.
- Δεν μιλήσατε για τίποτε άλλο;
- Ναι, μιλήσαμε για αυτή τη νέα που το πορτραίτο της βρίσκεται στο σαλόνι του Συρζέρ. Ο Λουβέ μου άπεκάλυψε αυτό το μυστήριο. Η Κλάρα Φοντάνζ έζησε εδώ.
- Έδω;
- Ναι, σ' αυτήν την άγροικία. Ο Άντώνης Ροσάρ την είχε πάρει στην ύπηρεσία του και πέθανε εδώ.
- Ο Σαλβαίρ κύτταζε τον άνεμιό του μ' ένα ύφος που έδειχνε ότι αυτή ή άποκάλυψις του είχε κάνει μεγάλη έντύπωση. Κι' ο Άλβέρτος εξακολούθησε:
- Ο Συρζέρ φαίνεται είχε έρωτευθή αυτή την κοπέλλα.
- Αυτός ο γέρο τρελλός;
- Ναι, κ' ή ίδια μάλιστα δεν δείχτηκε άδιάφορη στον έρωτά του.
- Διάβολε!...
- Το πράγμα δεν είναι και τόσο δυσκολοεξηγήτο. Έν πρώτοις, ο Συρζέρ, εκείνη την έποχη, δεν ήταν τόσο άγριάνθρωπος κι' άκοινωνήτος. Η νέα ένοιωθε εδώ τον έαυτό της έρημο, χωρίς καμμία στοργή γύρω της. Ήταν ένα κορίτσι του όρφανοτροφείου. Μονάχα ο Συρζέρ την πλησίαζε και της μιλούσε με καλωσύνη.
- Ναι, βέβαια.
- Η Κλάρα πέθανε λίγους μήνες άργότερα κι' αυτός από τη λύπη του έγινε ακόμα πιο άγριος.
- Μά τότε θα ήταν ο Συρζέρ αυτός που άπόθεσε τα χρυσάνθεμα στον τάφο της.
- Ίσως.
- Έχει άμάξι κι' άλογο;
- Δεν ξέρω. Δεν είναι όμως άδύνατον. Πλάϊ στο σπίτι του, λίγο πιο χαμηλά, πρόσεξα ένα μικρό χτίριο χωρίς παράθυρα, σκεπασμένο με κισσούς. Πιθανόν να είναι ο σταύλος.
- "Εμειναν σιωπηλοί, βυθισμένοι σε σκέψεις...
- Ο Άλβέρτος είχε πλησιάσει στη φωτιά που άδυνατίζε και τη σκάλισε για να τη δυναμώσει.
- Κατά τις δέκα ή πόρτα της κάμαρης άνοιξε. Η Λουίζα Σαλβαίρ παρουσιάστηκε σ' αυτή και ρώτησε τον άνδρα της:
- Δεν θάρθης να κοιμηθής;
- Όχι, της άπάντησε ο Σαλβαίρ. "Αφησέ μας! Η Ραυμόνδη είναι μαζί σου;
- Ναι, μά δεν μπορούμε να κοιμηθούμε.
- Η Λουίζα έκανε να φύγη, μά έπειτα στάθηκε για να ρωτήσει με φωνή σιγανή.
- Κι' ο Ζουλιέν;
- Ο Σαλβαίρ γύρισε το κεφάλι του προς αυτήν και της άπάντησε κατσουφιασμένος:
- Κοιμάται. Πήγαινε να πλαχιάσης.

Η πόρτα ξανάκλεισε άθόρυβα. Ο Σαλβαίρ σηκώθηκε και παίρνοντας μια χούφτα ξύλα τάρριξε στη φωτιά. Τα άκουσα σε λίγο να τριζοβολούν ενώ ή φλόγες φώτιζαν τα μαυρισμένα δοκάρια του ταβανιού.

Ο κτηματίας κύτταζε αυτές τις φλόγες σαν να τον τραβούσαν με τους άγκώνες στηριγμένους επάνω στα γόνατά του. Έπειτα ρώτησε γκρινιαρικά:

— Ο Ζουλιέν σου μίλησε σήμερα; Νομίζω πως κατάφερε και είδε την κόρη του Μαρσενά, πριν εκείνη φύγη από δω.

— Δεν ξέρω, έκανε ο Άλβέρτος στενοχωρημένος. Η φυσιογνωμία του οικοδεσπότη που την φώτιζαν ή φλόγες ήταν σκληρή. Έπειτα ξανάπε:

— "Α! Ποτέ δεν θα τον αφήσω να παντρευτή αυτή την κοπέλλα...

Κάτι που έμοιαζε με μούγκρισμα τον έκανε να σωπάσει. Γύρισε προς τα παράθυρα.

— Ο σκύλος είναι... είπε με σιγανή φωνή.

Το ζώο είχε σωπάσει, μά ο Σαλβαίρ εξακολουθούσε ν' άφογκράζονται.

Μερικές στιγμές πέρασαν.

— Είν' ή πρώτη θραυά που βρίσκεται εδώ ο σκύλος, είπε. Γιθανόν να γαυγίση χωρίς λόγο...

"Εξαφνα πάλι ο σκύλος άρχισε να γαυγίση.

Ο Σαλβαίρ σηκώθηκε και είπε:

— Γαυγίζει μπροστά στην καγκελλόπορτα.

Τα γαυγίσματα έπαψαν σε λίγο, μά τώρα ο σκύλος μούγκριζε καθε τόσο.

Η πόρτα της κάμαρης άνοιξε πάλι και ή Λουίζα Σαλβαίρ παρουσιάστηκε στο σκοτάδι μ' ένα επανωφόρι στους ώμους της.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. "Ετσι θα γαυγίση όλη τη νύχτα αυτός ο σκύλος;

Ο Σαλβαίρ έξωργισμένος της άπάντησε:

— Μην κουνιέσαι από την κάμαρή σου. Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε.

Η Λουίζα άποτραθήχτηκε, μά φοβισμένη πολύ...

Άμέσως κατόπιν ο Σαλβαίρ ψιθύρισε στον άνεμιό του:

— Θα έπρεπε ίσως... Ναι, πήγαινε και πές στο Ζουλιέν νάρθη εδώ μαζί μας. Αυτό είναι πιο φρόνιμο. "Αν κοιμάται ζύπνησέ τον...

Ο Ζουλιέν δεν κοιμόταν. Είχε άνοιξει το παράθυρό του κι' άφογκραζόταν πίσω από τα κλειστά παντζουρια. Άκούλούθησε τον εξαδέλφό του στη σαλλα.

Ο σκύλος δεν γαυγίζε πειά. Ο Σαλβαίρ είχε ξεκρεμάσει το τουφέκι και το είχε άκουμπήσει όρθιο στη γωνία, κοντά στο τζάκι.

Ο Ζουλιέν στάθηκε κοντά στο τραπέζι. Ο πατέρας του που του γύριζε τη ράχι, ρώτησε τον Άλβέρτο:

— Κλείσατε καλά την πόρτα της κάμαρης;

— Ναι, θείε μου. Ο Ζουλιέν βγήκε πρώτος κι' εγώ την έκλεισα με δυο στροφές του κλειδιού.

Τό ένα από τα άλογα στο σταύλο, ξυπνημένο από τα γαυγίσματα του σκύλου, χτυπούσε τα πόδια του.

"Εξαφνα ο Σαλβαίρ σηκώθηκε και είπε:

— Έχουμε στη χαμηλή κάμαρη φεγγίτες από τους όποιους...

Και νομίζοντας ότι τον κατάλαβαν, δεν συμπλήρωσε όλόκληρη τη φράσι του. Προχώρησε προς την πόρτα που ο Άλβέρτος την είχε ξανάκλεισει κι' έπειτα, χυρίζοντας προς αυτόν, του είπε:

— Χαμήλωσε ακόμα τη λάμπα!

Η χαμηλή κάμαρη ήταν το δωμάτιο που χώριζε τη σαλλα από την κάμαρη του Ροβέρτου. Πήγαινε κανείς σ' αυτή κατεβαίνοντας πέντε σκαλοπάτια και το καλοκαίρι ήταν πιο

δροσέρη από τ' άλλα δωμάτια. Εκεί οι ιδιοκτήται του Βαλ-
πριθά, φύλαγαν τὸ γάλα, τὸ βούτυρο καὶ τ' άλλα προϊόντα
τοῦ κτήματος.

Αὐτὴ ἡ χαμηλὴ κάμαρη δὲν εἶχε παράθυρα, μὰ εἶχε στὸν
τοῖχο τέσσερα τετράγωνα ἀνοίγματα πού ἐπέτρεπαν νὰ σχη-
ματίζεται ἓνα ρεῦμα ἀέρος.

Αὐτοὺς τοὺς φεγγίτες εἶχε σκεφθῆ ὁ Σαλθαίρ. Βρισκό-
ντουσαν σὲ ὕψος λιγώτερο τοῦ μέτρου πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφά-
νεια τῆς αὐλῆς καὶ μπορούσε κανεὶς νὰ δῆ ἀπ' αὐτοὺς τί
συνέβαινε ἔξω.

Ἡ νύχτα ἦταν ξαστερη καὶ τὸ φεγγάρι ἔπρεπε νὰ εἶνε
ψηλά στὸν οὐρανό, γιατί δὲν φαινόταν. Ἡ αὐλὴ φωτιζόταν
περίφημα. Διακρινόντουσαν καθαρά πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ
πρὸς τὸ σταῦλου καὶ δεξιὰ, λιγώτερο καθαρά, ἢ καγ-
κελλόπορτα κ' ἡ δυὸ πυλώνες, στοὺς ὁποίους στηριζόταν.

Ὁ σκύλος πηγαινοερχόταν μυρίζοντας τὸ ἔδαφος κ' ὕψω-
νοντας πρὸς τὸ φεγγίτι τὸ μακρὺ του μουσοῦδι, μὲ τὰ κοντὰ
αὐτιά του ἀνωρθωμένα, προσεχτικὸς κ' ἀνήσυχος.

— Ὅλα εἶνε ἡσυχά τώρα, εἶπε ὁ Σαλθαίρ μὲ φωνὴ σι-
γανή.

Μὰ συγχρόνως, σὰν νάθελε νὰ τὸν διαψεύσει, ὁ σκύλος
ἄρχισε νὰ ὀρμᾷ πρὸς τὴν καγκελλόπορτα, γαυγίζοντας μα-
νιασμένα. Ριχνόταν ἀπάνω της, ξαναγύριζε πίσω γιὰ νὰ χυ-
μῆξῃ οὐρλιάζοντας στὰ δυὸ σιδερένια πορτόφυλλα πού τοῦ
ἀντιστεκόντουσαν καὶ περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ κάγκελλα τὸ
μουσοῦδι του, σὰν νάθελε νὰ δαγκάσει καὶ νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Σαλθαίρ, μὲ τὸ μέτωπό του ἀκουμπισμένο στὸ κάγκε-
λο τοῦ ἐνὸς ἀπ' τοὺς φεγγίτες, προσπαθοῦσε ν' ἀντιληφθῆ
τί συνέβαινε, μὰ τὰ δυὸ φύλλα τῆς πόρτας δὲν τὸν ἄφηναν
νὰ δῆ ἔξω τὸ δρόμο.

Ἡ ὀργὴ τοῦ σκύλου δὲν
ἡσυχάζε. Ἦταν δύσκολο, ἀ-
δύνατο, νὰ παραδεχθῆ κα-
νεὶς ὅτι δὲν εἶχε ἀφορμῆ. Ἐ-
πειτα, ἔξαφνα, τὸν εἶδαν νὰ
τραβιέται πίσω καὶ νὰ φεύ-
γῃ ὡς τὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ,
ἐνῶ, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα,
κατακόκκινες καὶ ψηλές
φλόγες ξεπεταχτηκαν πρὸς
τοὺς οὐρανοὺς, φωτίζοντας
ὅλο τὸν τόπο γύρω.

Ὁ Σαλθαίρ δὲν ἔβγαλε
οὔτε ἓνα ξεφωνητό, μὰ ἔτρε-
ξε πρὸς τὴ σάλλα, κ' ἔψαξε
νὰ θρῆ τὸ δίκαννό του, γιὰ-
τί δὲν θυμόταν ἀπάνω στὴ
βία του πὼς τὸ εἶχε ἀκουμ-
πῆσει πλάι στὸ τζάκι.

Ἡ Λουίζα Σαλθαίρ τὸν ἄ-
κουσε. Ἐφτασε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ ἄνδρας της, δρα-
σκέλιζε τὴν πόρτα μὲ τὸ τουφέκι του στὸ χέρι γιὰ νὰ θγῆ
ἔξω. Ὁρμησε πρὸς αὐτὸν θγάζοντας μιά κραυγὴ ἀπελπ-
ισμένη, μὰ ὁ Ζουλιέν τὴ σταμάτησε, ἐνῶ ὁ οἰκοδεσπότης, ἀ-
καλουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἀλβέρτο, διευθυνόταν προφυλαχτι-
κὰ πρὸς τὴν καγκελλόπορτα.

Ὁ σκύλος γαυγίζε πάντα, μὰ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τίς φλό-
γες, ἢ ὁποῖες σπρωγμένες ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἔγλυφαν τὰ σι-
δερένια κάγκελλα τῆς πόρτας. Τὰ γαυγίσματά του ἔμοια-
ζαν τώρα περισσότερο μὲ θρῆνο. Ἦσαν πιὸ πένθιμα καὶ
πιὸ ἐντυπωσιακά.

— Μὴν προχωρῆτε περισσότερο, συνέστησε ὁ Ἀλβέρτος
στὸ θεῖο του, μόλις ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σταῦλου, σὲ
ἀπόστασι ἔξη-ἑφτά μέτρων ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ φλόγες φώτιζαν τὸ δρόμο καθὼς καὶ τὸ χέρσο χω-
ράφι πού ἦταν ἀπέναντι στὴν ἀγροικία.

Αὐτὸ πού καιγόταν ἔτσι τὸ ἔβλεπαν καθαρά τώρα, ἦταν
ἓνας σωρὸς ξερὰ ξύλα, πού τὰ εἶχαν μαζέψει στὸ δρόμο
μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα.

Ὁ Ἀλβέρτος κάνοντας ἓνα βῆμα μπροστὰ, ἄρπαξε τὸ
χέρι τοῦ Σαλθαίρ καὶ ἀναγκάζοντάς τον νὰ σταθῆ ἀκίνητος,
τοῦ φώναξε μὲς ἀπ' τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου καὶ τὰ
τριξίματα τῆς πυρκαϊᾶς:

— Τὸ νοῦ σας! Εἶνε παγίδα!

Ὁ οἰκοδεσπότης θὰ ἔκανε σίγουρα τὴν ἴδια σκέψι, γιατί
ἔπειτ' ἀπὸ ἓνα ἑλαφρὸ δισταγμὸ, τραβήχτηκε λίγο πίσω καὶ
ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σταῦλου, μέσα στὸν ὁποῖο μπῆκαν.

— Μὴν κλείνης τὴν πόρτα, εἶπε ὁ Σαλθαίρ προχωρώντας

πρὸς μιά σκάλα ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο. Ὁ Ἀλβέρτος
τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια της καὶ νὰ φτάνῃ στὸ
φεγγίτι τοῦ σταῦλου.

Τὸν εἶδε νὰ στηρίζῃ τὸ δίκαννό του στὸν ὄμο του κ' ἀ-
μέσως κατόπιν δυὸ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν.

Μιά κραυγὴ ἀκούστηκε μὲς ἀπ' τὸ σπίτι. Ἦταν φαίνεται
ἢ γυναικία τοῦ Σαλθαίρ πού ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς
τρόμαξε. Ἐπειτα ἐπακολούθησε μιά σιωπὴ, σιωπὴ θανάτου,
βαθειά, ἐντυπωσιακὴ.

Τέλος ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ πάλι. Ὁ Σαλθαίρ
κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ πλησίασε τὸν Ἀλβέρτο, ὁ ὁποῖος
τὸν ρώτησε:

— Ἐναντίον τίνος πυροβολήσατε;
— Δὲν ξέρω... Μὰ εἶδα ἀπὸ τὸ φεγγίτι, σὲ ἀπόστασι πε-
νήντα μέτρων ἀριστερὰ, κάτι νὰ σαλεύῃ...

— Μὰ ἴσως... ἔκανε ὁ Ἀλβέρτος.

Δὲν ἀποτελείωσε ὁμως τὴ φράσι του.

— Τί; τὸν ρώτησε ζωηρὰ ὁ θεῖος του.

— Τίποτε.

Ὁ Σαλθαίρ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

— Τί ἤθελες νὰ μοῦ πῆς; ἐπέμεινε. Μίλα! Ξέρω τί ἤθελες
νὰ μοῦ πῆς. Ἄν ὁ Μαρσενά ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐργάτες,
ξυπνημένος ἀπὸ τὰ γαυγίσματα καὶ τὴ φωτιά, εἶχε θγῆ ἔξω
καὶ τὸν πυροβόλησα... Αὐτὸ δὲν εἶνε, ἔ;

— Ναί.

— Πολὺ ἀργά. Δὲν τὸ σκέφτηκα... Πυροβόλησα... Ἐλα,
πᾶμε νὰ δοῦμε...

— Δὲν εἶνε φρόνιμο αὐτό!...

Μὰ ὁ Σαλθαίρ δὲν τὸν ἀκούγε. Εἶχε φτάσει κιόλας στὴν
καγκελλόπορτα καὶ ὁ Ἀλ-
βέρτος ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀ-
κολουθήσῃ.

Ἡ φωτιά ἔσβυνε τώρα. Με-
ρικές μικρὲς φλόγες εἶχαν
ἀπομείνει.

Ὁ Σαλθαίρ ἀνοίξε τὴν
πόρτα κ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ
στὸ δρόμο. Μαζὺ μὲ τὸν Ἀλ-
βέρτο, προσπέρασαν τὸ σπί-
τι τῶν Μαρσενά καὶ στάθη-
καν δεκαπέντε μέτρα πιὸ
πέρα.

Κύτταξαν γύρω τοὺς, μὰ
δὲν εἶδαν τίποτε, ἀπολύτως
τίποτε.

— Εὐτυχῶς, εἶπε ὁ Σαλ-
θαίρ, δὲν χτύπησα κανένα
δικό μας.

Ξαναγύρισαν γρήγορα,
κυττάζοντας ἀκόμα πίσω

τοὺς.

Στὸ σπίτι τῶν Μαρσενά δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα φῶς.

— Δὲν ἀκουσαν λοιπὸν τίποτε; εἶπε ὁ Σαλθαίρ.

Μπαίνοντας στὴν αὐλὴ, ξανάκλεισαν τὴν καγκελλόπορτα

πίσω τοὺς.

Τὸ φεγγάρι εἶχεν ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπ' τίς δασωμένες κο-
ρυφές τῶν βουνῶν.

Ἐξαφνα ὁ Ἀλβέρτος ἄρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ θεῖου του
καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῆ:

— Ἀκοῦστε! τοῦ εἶπε.

Ἐνα τραγοῦδι μακρυνὸ — μὰ ἦταν τάχα τραγοῦδι ἢ μοι-
ρολόι — ἀκούγόταν στὸν κάμπο, διακοπτόμενο κάθε τόσο...

Ἐπειτα τὸ τραγοῦδι ξανάρχιζε...

Ὁ Σαλθαίρ ἦταν ἀκίνητος κ' ὁ σκύλος στριφογύριζε
κοντὰ τοὺς.

— Εἶνε ὁ Βάλ, εἶπε τέλος. Ἀλητεύει ἔτσι τίς νύχτες.

X

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Σαλθαίρ ἐρεύνησε προσεχτικὰ γύρω
ἀπ' τὴν ἀγροικία, προπάντων στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἐκραγῆ
ἢ πυρκαϊά.

Πῆγε κ' ἔψαξε τὸ μέρος ὅπου εἶχε διακρίνει τὴ σκιά. Ἐ-
κεῖ, λίγα μέτρα πιὸ πέρα, μερικοὶ θάμνοι ἔφραζαν τὸ δρό-
μο. Μήπως εἶχε δῆ αὐτοὺς τοὺς θάμνους καὶ τοὺς εἶχε νο-
μῖσει γιὰ σκιά;

Τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε πολὺ ἀπίθανο. Ὡστόσο θέλησε
νὰ βεβαιωθῆ. Τότε, ξαφνικὰ, εἶδε σ' αὐτοὺς τοὺς θάμνους
μιά τούφφα τρίχες πυρόξανθες, γαντζωμένες ἀπάνω τοὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

